

Rendszerszintű rivális vagy kulcsfontosságú partner? (2)
Franciaország Kína-politikája

Systemic Rival or Key Partner? (2)
France's China Policy

FEJÉRDY GERGELY

KKI-elemzések

A Külügyi és Külgazdasági Intézet időszaki kiadványa

Kiadó:

Külügyi és Külgazdasági Intézet

Lektorálta:

Baranyi Tamás

Szöveggondozás és tördelés:

Lévárt Tamás

A kiadó elérhetősége:

H-1016 Budapest, Bérc utca 13-15.

Tel.: + 36 1 279-5700

E-mail: info@ifat.hu

<http://kki.hu>

Jelen elemzés és annak következtetései kizárólag a szerző magánvéleményét tükrözik és nem tekinthetők a Külügyi és Külgazdasági Intézet, a Külgazdasági és Külügyminisztérium, illetve Magyarország Kormánya álláspontjának.

© Fejérdy Gergely, 2020.

© Külügyi és Külgazdasági Intézet, 2020.

ISSN 2416-0148

Összefoglalás: Franciaország Kína-politikájában, különösen Macron elnök 2017-es hatalomra jutásától, egyre markánsabban megjelenik az ázsiai nagyhatalom iránti bizalmatlanság. A francia vezetést Kína európai, afrikai és a világtengereken tapasztalható növekvő befolyása aggasztja, és erre hivatkozva a korábbi korok naivitásával való felhagyást és a Kína-politikában európai szintű szoros együttműködést szorgalmazza. Franciaország mindazonáltal különösen gazdasági területen szeretné kiaknázni az ázsiai nagyhatalommal fennálló kapcsolataiban rejlő potenciált. Párizs számára Kína egyszerre jelent lehetőségeket és kihívást. Mindezt figyelembe véve megállapítható, hogy a 2019 márciusában megszületett uniós Kína-stratégia tökéletesen illeszkedik a 2017-től hatalmon lévő francia vezetés politikai irányvonalába. Ez a szokatlanul kemény hangú dokumentum és annak elfogadása nem hozott lényeges változást a francia–kínai kapcsolatokban, mert az uniós stratégia leginkább a Macron vezette Franciaország kínai politikájának pontokba szedett „lenyomata”.

Kulcsszavak: Franciaország, Kína, Macron, Európai Unió

Abstract: *In France's China policy, especially since President Macron came to power in 2017, distrust of the Asian superpower is becoming more pronounced. The French government is concerned about China's growing influence in Europe, Africa and the world's seas, and calls for the naivety of previous ages to be abandoned and calls for close cooperation at European level on Chinese politics. However, France wants to exploit the potential of its relations with the Asian superpower, especially in the economic field. For Paris, China is both an opportunity and a challenge. With all this in mind, the EU-China strategy, born in March 2019, fits perfectly into the political direction of the French leadership in power from 2017. This unusually loud document and its adoption did not lead to any significant change in Franco-Chinese relations, since the EU strategy is mainly a dotted "imprint" of French policy pursued by Macron towards from China.*

Keywords: *France, China, Macron, European Union*

BEVEZETŐ

Az elemzés arra a kérdésre keresi a választ, hogy változott-e Franciaország Kína-politikája azt követően, hogy az Európai Bizottság és az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselőjének [2019. márciusi közös közleménye](#) az ázsiai országot rendszerszintű riválisnak nevezte.

A francia Kína-politikát az elmúlt évtizedekben egyre nyilvánvalóbb ellentmondásosság és frusztráció jellemzi, amit alapvetően a világhatalmi helyzet egyre kézzelfoghatóbb változása idézett elő. Párizs egyrészt a gazdasági kapcsolatok élénkítésére és reciprocitásra törekszik, elsősorban a kétoldalú kapcsolatokban meglévő [francia krónikus és egyre növekvő kereskedelmi deficit](#) csökkentése érdekében, de ezzel párhuzamosan a pekingi rezsim iránti bizalmatlansága egyre inkább előtérbe kerül. Franciaország rendszeresen az emberi jogok be nem tartása miatt, illetve az ország szuverenitását sértő kínai akciók ellen tiltakozik, mindeközben azonban számít Kínára a multipoláris világrend fenntartásában, egyes világpolitikai kérdések megoldásában. Párizs szereti hangsúlyozni, hogy Pekinghez különleges, [privilegizált partneri kapcsolat fűzi](#), aminek az alapját többek között abban látja, hogy 1964-ben a nyugat-európai államok között elsőként rendezte diplomáciai kapcsolatait az 1949-ben teljességében kommunistává váló ázsiai hatalommal, illetve, Kína Franciaországhoz hasonlóan állandó ENSZ BT tag, ami Nagy-Britannia Európai Unióból való távozásával különleges hangsúlyt kap.

A 2017-ben hatalomra jutó francia elnökkel, Emmanuel Macronnal kezdődő korszaktól különösen felerősödött a bizalmatlanság és az óvatosság az ázsiai nagyhatalommal szemben, és ezzel párhuzamosan előtérbe került az a francia tradicionális külpolitikai megközelítés, miszerint Párizs az Európai Unióra támaszkodva tud megfelelő érdekérvényesítést elérni a nagyhatalmakkal szemben, így többek között Kínával szemben is. A francia vezetés tehát 2017-től különösen hivatásának tartja, hogy felhívja Európa figyelmét – intézményi és tagállami szinten is – Peking politikájának visszásságaira és a Kínával fennálló kapcsolatok összehangolásának fontosságára.

AZ „EURÓPAI NAIVITÁS” VÉGE, FRANCIA MEGKÖZELÍTÉS

A francia Kína-politika szempontjából fordulatot jelentett Macron elnök 2017-es elnökké választása. Az új francia államfő ugyanis a kezdetektől az ázsiai nagyhatalommal szembeni „európai naivitás” megszüntetése mellett érvelt, felhívta a figyelmet a geopolitikai erőviszonyok megváltozására.

Macron és környezete már 2014-től aggodalommal figyelte Peking világhatalmi törekvéseit. A 2017-ben megválasztott elnök, még gazdasági miniszterként 2015-ben Francois Hollande államfő és Manuel Valls miniszterelnök

jóváhagyásával például a Huawei franciaországi térnyerésének megakadályozására, illetve ellenőrzésére létrehozta a [„Cerberé” nevű titkos projektet](#), amelynek működtetésével az Elysée-palota jelenlegi főtitkárát, akkori kabinetfőnökét, Alexis Kohlert bízta meg. Ez a kezdetben a francia gazdasági és pénzügyminisztériumban székelő titkos csoport a mai napig szorosan együttműködik a Nemzeti Információs Rendszerbiztonsági Ügynökséggel (ANSSI), és francia stratégiai érdekeket szem előtt tartva több esetben sikeresen megakadályozta a Huawei franciaországi „gyanúsítást” terjeszkedését. Így például 2019 márciusában sikerül megakadályozni, hogy az Airbus repülőgépgyár toulouse-i központjának épületére 5G antennák kerüljenek.

A francia vezetést az is aggasztja, hogy egyre gyakoribbak a stratégiai vállalatokkal (Airbus, Safran, Sanofi, Dassault és Thales) szembeni kibertámadások, amelyek háttérben kínai titkosszolgálatokat azonosítottak. Peking számos francia nagyvállalatvezetőt, magas rangú tisztviselőt próbál „megvásárolni”, hogy megfelelő lobbistákkal, illetve információval rendelkezzen. (Lásd: Antoine Izambard [2019]. *France–Chine les liaisons dangereuses*.) Párizst kényelmetlen helyzetbe hozza továbbá az egyetemek és kutatóhelyek fokozott kínai támogatása, szakértők meghívása, amely jól felépített logika mentén a francia, illetve európai „agyelszívásra” törekszik. A francia kormányzat szintén aggodalommal figyeli a franciaországi kínai befektetések volumenének utóbbi években tapasztalt rohamos növekedését és a mögötte meghúzódó stratégiát, amely Párizs szerint a francia szuverenitást veszélyezteti. [2018-ban 86%-kal](#) nőttek a kínai befektetések Franciaországban. Ez összességében [1,83 milliárd dollár](#) befektetést jelent egy év alatt. A kínai államhoz köthető cégek felvásárolták az élelmiszeripari St Hubert csoportot (700 millió dollárért), az Axilone műanyag- és fémcsomagoló-gyártó céget (580 millió dollár), illetve a híres Baccarat kristálygyártó vállalatot (189 millió dollár). Ezt megelőzően Kína megszerezte a Club Med, a Lanvin, illetve Naf Naf cégeket, részvényeket vásárolt a PSA Group, valamint az Accor Hotels csoportokban. 2019-ben a [befektetési hullám jelentősen lecsökkent](#) a vállalati szférában. Ez annak is köszönhető, hogy Franciaország egyre nagyobb hangsúlyt fektet ipari versenyben a francia [érdekvédelmére](#), a külföldi befektetések állami ellenőrzésére, amely a koronavírus-járvány miatt még [szigorúbbá vált](#).

Macron ugyanakkor tudatában van annak, hogy ez a növekvő kínai befolyás és kiszolgáltatottság nemcsak Franciaországot, hanem egész Európát érinti. A francia államfő tehát ennek fényében is hangsúlyozza, hogy Pekinggel szemben csak [uniós szinten lehet eredményeket elérni](#). Macron tehát 2017-től tudatosan törekedett arra, hogy legalább francia–német közös kezdeményezésekkel ebbe az irányba mozdítsa el az Uniót. Így született meg pl. a [J.E.D.I](#) (Joint European Disruptive Initiative).

Macron elnök és köre mindazonáltal jól érzékeli azt is, hogy Kínát nem lehet egyszerűen elutasítani. Párizs kénytelen azzal számolni, hogy az ázsiai nagyhatalom az EU elsődleges gazdasági partnere, és jóllehet nem olyan mértékben, mint Németország, de Franciaország is nagyban függ tőle. Így a francia

vezetésnek nincs szándékában, sőt kifejezetten kerülni próbálja a Pekinggel való direkt konfrontációt. Alapvetően Párizs szeretné elérni, hogy Peking tartsa tiszteletben a reciprocitás elvét a kétoldalú és az európai kapcsolatok minden területén, és az ún. *soft power* politikával ne vonja Európát befolyása alá. Ilyen körülmények között a 2019. március 12-i brüsszeli bejelentés a Macron-korszak francia Kína-politikájának elsődleges eredményeként is értékelhető. Maga az elnök az új uniós stratégia kapcsán [örömmel konstata](#)ta, hogy az EU felhagyott a „naivitással” Kína vonatkozásában. A francia államfő maximálisan egyetértett azzal, hogy a Hszi Csin-ping vezette országot a dokumentum „rendszer-szintű riválisnak” nevezte, hozzátéve, hogy Brüsszel stratégiája alkalmas arra, hogy Peking túlzott gazdasági és politikai befolyását feltartóztassa.

FRANCIA KÍNA-POLITIKA AZ EU-STRATÉGIA DOKUMENTUMÁNAK ELFOGADÁSA UTÁN

Macron a kínai kérdésre is kitérő márciusi EU-csúcs után néhány nappal a gyakorlatban is bemutathatta, hogy miként képzei el a francia Kína-politikát a jövőben. A francia államfő, a diplomáciai kapcsolatok felvételének 55. évében, március 25-26-án Párizsban fogadta Hszi Csin-pinget. A korábbi államfői találkozók alkalmával megszokott módon a megbeszélések első szakaszában a legnagyobb hangsúlyt a gazdasági kérdések kapták. Párizs mindenekelőtt a közel [30 milliárd](#) eurós külkereskedelmi deficitjének csökkentése érdekében a kínai piacokhoz való nagyobb hozzáférést próbált elérni. Ez részben sikerült is, hiszen [40 milliárd euró összértékű megállapodás bejelentésére](#) került sor Hszi Csin-ping párizsi látogatása végén. Ebből a legnagyobb tétel a 300 darab Airbus repülőről szóló megrendelés volt, amit 30 milliárd euróra becsültek. A két államfő aláírt továbbá egy kétoldalú megállapodást az éghajlatváltozás elleni küzdelem területén való közös elkötelezettségről.

Macron elnök annak érdekében, hogy demonstrálja véleményét, miszerint a világhatalommá váló Kínával uniós szinten kell tárgyalni, március 26-án szokatlan módon Párizsba hívta Angela Merkel német kancellárt és Jean-Claude Junckert, az Európai Bizottság akkori elnökét. A találkozón mindenekelőtt az együttműködési lehetőségeket és a nemzetközi kapcsolatokban a multilaterális megerősítés fontosságát hangsúlyozta. A francia államfő Kína és az EU kapcsolatában legfontosabb területként határozta meg – többek között – Észak-Korea és Irán nukleáris fegyverkezési programjával szembeni közös diplomáciai erőfeszítéseket. Szintén [szorgalmazta](#) a klímaváltozással kapcsolatos küzdelemnek, a gazdasági területen nagyobb kiegyensúlyozottság és kölcsönös bizalom növelése előmozdításának, illetve a „világ jövőjéről szóló dialógusnak” a folytatását.

Néhány héttel Hszi Csin-ping franciaországi látogatása és a 2019. április 9-én megtartott EU–Kína-csúcs után, Jean-Yves Le Drian külügyminiszter a francia külpolitikai think tank, az [IFRI konferenciáján](#) a francia–kínai kapcsolatok

vonatkozásában jól összegezte a párizsi vezetés álláspontját. Itt kifejtette, hogy új helyzetet teremt Kína azon törekvése, miszerint 2050-re a világ első számú gazdasági hatalma kíván lenni. Minden jel szerint ez olyan törekvés, amelynek érdekében Peking sokféle eszközt vet be. Ezek egyike az európai befektetések növelése, ami jelentős eredményt hozott Kína számára. Hangsúlyozta, hogy az ázsiai nagyhatalom Franciaország szerint „kettős játékot játszik” nemzetközi téren: egyrészt elkötelezettséget hirdet a multilateralizmus védelme mellett, másrészt viszont csak a maga számára előnyös játékszabályokat hajlandó betartani. A francia külügyminiszter kijelentette ugyanakkor, hogy a kínai kapcsolatok vonatkozásában nem szabad elfelejteni azt a tényt, hogy az EU egyik legfontosabb gazdasági partneréről van szó, és hogy Peking nélkül nem lehet megoldást találni a nemzetközi közösség előtt álló kihívásokra. Le Drian szerint az április 9-i EU–Kína-csúcstalálkozó kézzelfogható eredményei három pontban érhető tetten: Kína hajlandó befektetések terén megnyitni több, eddig zárt piaci területet, hajlandó a földrajzi árjelzőket tiszteletben tartani és készséget mutatott az együttműködésre a WTO szabályrendszerének megújítása vonatkozásában.

A francia Kína-politika értékelése szempontjából meghatározó volt Macron elnökségének második kínai hivatalos látogatása. A francia államfő 2019 novemberében folytatott háromnapos kínai útja során egyértelműen a gazdasági érdekek előmozdításán és a kapcsolatok fellendítésén fáradozott. Így többek között nagyobb kínai piaci jelenlétért, illetve újabb Airbus repülőgépek megvásárlásáért lobbizott. A francia és kínai fél 15 milliárd euró értékben megkötött 25 darab szerződés létrejöttét jelentette be, többek között a repülőipar és az élelmiszeripar terén. Párizs a 45%-ban állami tulajdonban lévő Orano (egykori Areva) cég által fémjelzett kiégett fűtőelem-feldolgozó üzem projektjét igyekezett előmozdítani, amely 10 éve húzódik. Ez utóbbi ügyben egy szándéknyilatkozat is született, de minden ígéret ellenére eddig ebben a kérdésben nem történt előrelépés, pedig az Orano cég számára 10 milliárd euró bevételt jelentene, ha az üzlet véglegesen létrejön.

Külön hangsúlyt kapott a kínai francia és ezen keresztül európai kulturális jelenlét erősítése is. Párizs ettől reméli, hogy némi „világnézeti” befolyást tud gyakorolni a kommunista ázsiai nagyhatalomra. Macron 2019. november 5-én, Sanghajban a kortárs művészetet bemutató, párizsi mintára létrehozott [Pompidou központot nyitotta meg](#). Itt a francia államfő hangsúlyozta, hogy ez az esemény egyfajta nyitánya a 2021-re tervezett [francia–kínai „kulturális turizmus” évének](#). Ezzel párhuzamosan Macron delegációjában magával vitte 2019 novemberében a konzervatív jobboldal közismert közéleti személyiségének, volt elnökjelöltnek, Philippe de Villiers-nek a fiát, Nicolas de Villiers-t is, aki a Puy-de-Fou nevezetű történeti élménypark igazgatója. A cél, hogy egy hasonló intézmény jöhessen létre Kínában, sikeresen elfogadásra került. Puy-de-Fou modellje és irányításával a kínai nagy fal mellett [2022-ben megnyílhat](#) majd az első francia szellemiséget is közvetítő történeti kalandpark.

A francia államfő háromnapos kínai látogatása során ugyanakkor nemcsak a bilaterális kapcsolatokra helyezte a hangsúlyt, hanem ismét látványosan demonstrálta az európai uniós egység fontosságát az ázsiai nagyhatalommal fennálló relációban. Ezt egyedi módon német cégek, valamint Phil Hogan mezőgazdaságért felelős európai biztos és Anja Karliczek oktatásért és kutatásért felelős német miniszter francia delegációban való megjelenésével is aláhúzta. Macron a Sanghaji Nemzetközi Vásár megnyitójának margóján nemcsak francia, hanem német üzletemberekkel is külön találkozott, és konferencián vett részt, [az európai együttműködést hangsúlyozva](#). Záróbeszédében is aláhúzta, hogy amikor Kína francia vállalatokkal, kormánnyal vagy államfővel tárgyal, akkor ez része az európai–kínai partnerségnek. Macron hangsúlyozta vendéglátója előtt, hogy véleménye szerint Európának összefogva kell relációt kialakítani az ázsiai nagyhatalommal. Aláhúzta az áprilisi EU–Kína-csúcs gyakorlati előmozdításának fontosságát.

A francia államfő [záróbeszédében](#) reményét fejezte ki, hogy a 2020-as év végére tervezett lipcsei EU–Kína-csúcson tovább lehet haladni olyan vitás kérdésekben, mint a befektetések és a szellemi tulajdon jogának a kérdése. Macron látogatása alkalmával a WTO reformtervét is kiemelten kezelte. Többek között hangsúlyozta, hogy Kínára mint partnerre számít. Ugyanakkor a multilateralizmus védelmében, a környezetvédelem és a biodiverzitás terén is az együttműködés fontosságát hangsúlyozta. A novemberi látogatás során a francia elnök a kapcsolatok pozitívumait próbálta előtérbe helyezni, de szóvá tett olyan területeket is, amely kérdésekben egyre komolyabb ellentét húzódik a két ország között. Így például ismételten szó esett a Dél-kínai-tengeren kialakult helyzetről, Kína afrikai terjeszkedéséről, illetve a növekvő számú kibertámadásokról is.

KÍNÁVAL SZEMBENI NAIV POLITIKÁT ELÍTÉLŐ FRANCIA HOZZÁÁLLÁS TOVÁBBI NEMZETKÖZI VETÜLETEI

Párizsban sincsenek illúziói Kínával szemben, különösen, ha az elmúlt évek afrikai és kínai-tengeri tapasztalatai gondolunk. [Afrikában a francia politika](#) egyre jelentősebb mértékben találja szembe magát az ázsiai nagyhatalommal. Macron elnök pontosan azon a napon, amikor az Európai Bizottság az új Kína-stratégiáját bemutatta, 2019. március 12-én, Dzsihutiban, korábbi francia gyarmatterületen járt, ahol az ázsiai nagyhatalom valódi politikájáról szerezhetett konkrétan is tapasztalatokat. Macron a helyszínen is élesen kritizálta Peking politikáját. Párizsban különösen nehezményezik a francia befolyás szinte teljes megszűnését, az Ádeni-öbölnél található stratégiai fontos Dzsibuti eladásítását, illetve közel 10 ezer fős kínai katonai támaszpont létesítését. Macron 2019. márciusi afrikai útját (már nem először) nem a hagyományosan

francia kötődésű országokba szervezte, hanem pl. Etiópiába és Kenyába, mintegy demonstrálva ezzel, hogy Franciaország érdeklődése az egész déli kontinensre kiterjed. A francia elnök utazása során nemcsak [kereskedelmi megállapodásokat kötött](#), hanem megpróbálta afrikai partnereinek figyelmét felhívni a kínai terjeszkedés veszélyeire is.

A francia kormányzat Kínával szemben lehetőség szerint megpróbál felépíteni Afrikában. Macron 2019 augusztusában a Biarritz-i G7 csúcst is felhasználta erre. Azon túl, hogy [öt afrikai államfőt hívott meg](#) erre a találkozóra, megpróbálta az iparilag fejlett partnerországokat, köztük leginkább Németországot is arra biztatni, hogy lépjenek fel Afrikában a kínai terjeszkedéssel szemben. Ebbe a logikába illeszkedik a francia elnök 2020. április 13-án tett bejelentése is, amely az afrikai országok [adósságelengedését sürgette](#). Párizs 2020 júniusára tervezett 28. Franciaország–Afrika-csúccsal szintén pozícióinak megerősítését célozza, többek között Kínával szemben. A koronavírus-járvány miatt azonban ez a [Bordeaux-ba tervezett csúcstalálkozót](#) elnapolták, és az új dátumot még nem tűzték ki.

Franciaország a [világ második legnagyobb \(EEZ\) tengeri területtel bíró országaként](#) közvetlenül is érintett a Dél-kínai-tengeren Peking által generált feszültségekben. Így többek között 2019. április 9-én a Kínai–EU-csúccsal egy időben a [Tajvani tengersizornál francia hadihajót tartóztatott fel](#) a kínai flotta, ami Peking és Párizs között komoly vitát okozott. Franciaország a nemzetközi jogra hivatkozva rendszeresen követeli a szabad hajózást, Kína viszont engedélyhez kötné a térségbe való navigálást. A francia haditengerészet [folyamatosan szemmel tartja a térségbeli mozgásokat](#) új-kaledóniai bázisáról kihajózva. Párizs európai szintű együttműködéssel is nyomást próbál gyakorolni a kérdésben, amit jól mutatott 2019 augusztusában a közös francia–német–brit nyilatkozat a nemzetközi tengeri jogok betartása vonatkozásában. Felmerült Párizs részéről (egy nemzetgyűlési jelentésben) a francia–brit és német haditengerészeti [együttműködés további „európaizálása” a térségben](#), pl. Lengyelország bevonásával. 2019 nyarán így került kiküldésre [az Indiai-óceánra a Charles de Gaulle](#) anyahajó a kereskedelmi útvonalak védelmében.

Miközben Franciaország egyfajta közvetítő szerepre törekszik a kínai-tengeri térségben kialakult konfliktusok érintettjei között, az elmúlt hónapokban egyre több területen került szembe Pekinggel. Macron a találkozók során [Hongkong kapcsán](#) az emberi jogok betartására hívta fel a figyelmet. Párizs Kína felháborodása ellenére támogatja Tajvan WTO-ba történő felvételét. 2020. május 13-án Peking élénk tiltakozását váltotta ki, hogy Franciaország egy 1994-ben megkötött szerződés alapján 25 millió euró értékben [fregatokat szállított Tajvannak](#). A Dél-kínai-tenger térsége még ha kevés nyilvánosságot is kap, fontos helyet foglal el a francia–kínai kapcsolatokban, és kihat a reláció egyéb területeire is.

A COVID-19 HATÁSA A FRANCIA KÍNA-POLITIKÁRA

A Kínából elinduló koronavírus-járvány tovább erősítette Franciaország bizalmatlanságát Pekinggel szemben. A Covid-19 kapcsán több gazdasági és stratégiai területen is rámutatott Franciaország a nagyfokú függőségre. A francia közvéleményt felháborította ez a helyzet, ezért a kormány április 6-án megerősítette Macron elnök március 31-én tett kijelentését, hogy az év végéig az egészségügyi felszerelések területén teljes [önállóság megteremtésére](#) törekszik Franciaország. Ennek a bejelentésnek közvetlen következményei is lesznek a két ország gazdasági viszonyaira éppen úgy, mint a delokalizált ipari tevékenység egy részének francia felségterületre vagy legalább Európába történő [visszatelepítésének terve](#) is. Ez a kiszolgáltatottság tovább erősítette Macront abban a véleményében, hogy uniós szintű összefogásra van szükség Kínával szemben.

A koronavírus ráadásul rámutatott Peking agresszív politikájára is, amit Kína párizsi nagykövetségének Twitter-üzenetei különösen is demonstráltak. A francia külügyminiszter kénytelen volt [nyilvánosan nemtetszést nyilvánítani](#) a diplomáciai képviselő kommunikációja miatt. Jóllehet máig vitatott és a kérdésben érintett francia Pasteur Intézet cáfolta, mégis a vuhani, veszélyes vírusokkal, köztük a koronavírusal kísérletező, [francia technológiával létrejött laboratórium](#) ügye egyértelműen rámutatott arra, hogy Kína nem feltétlenül tartja be az aláírt megállapodásokat.

A koronavírus okozta válság miatt Franciaországban az 5G-rendszerhez a frekvencia értékesítését, amit 2020 áprilisára terveztek, elnapolták a hatóságok. Mivel ezzel a technológiával kapcsolatban a lakosság körében is nagy az aggodalom, és számos Kínával kapcsolatos összeesküvés-elmélet is kering, a francia kormány inkább a kiváró politikát választotta. Ezt annál is inkább teszi, mert a francia hivatalos körökben részben Kína „trójai falovának” tartják az 5G-rendszert és Huawei vállalat terjeszkedését. Az egyik legnagyobb francia távközlési cég, a Bouygues alapító elnöke is a [frekvencia-értékesítés elodázására](#) tett javaslatot a közelmúltban.

KÖVETKEZTETÉS

Összességében megállapítható, hogy Macron elnökségével a francia politika nyíltan hirdeti, hogy véget kell vetni a korábbi korok naivitásának, és [szembe kell nézni a valósággal Kína esetében](#). A francia politika nem „nagy Japánként” kezeli Kínát, és egyes politikai körökben korábban fenntartott illuzórikus kép, aminek megtestesítője leginkább a volt miniszterelnök, Jean-Pierre Raffarin, [az elmúlt években véglegesen leáldozóban van](#).

Franciaország számára mindazonáltal az ázsiai nagyhatalom egyszerre lehetőségeket és kihívást is jelent. Párizs igyekszik a Kínával való együttműködésben rejlő potenciált kihasználni, de biztonságos távolságot kíván tartani, különösen a stratégiai ágazatok terén. Franciaország továbbá el kívánja kerülni, hogy az USA–Kína-ellentét Európában tapasztalható és egyre erősödő lecsapódásának elszenvedője legyen, keresi, hogyan tudná magát, illetve az Uniót mint „Franciaország kinyújtott karját” a lehető legmegfelelőbbben pozicionálni. Mindezt figyelembe véve, megállapítható, hogy a 2019 márciusában megszületett uniós Kína-stratégia tökéletesen illeszkedik a 2017-től hatalmon lévő francia vezetés politikai irányvonalába. Ez a szokatlanul keményebb hangú dokumentum és annak elfogadása nem hozott lényeges változást a francia–kínai kapcsolatokban, mert az uniós stratégia leginkább a Macron vezette Franciaország kínai politikájának pontokba szedett „lenyomata”.